

“No posis el cor en res de caduc”

No posis el cor en res de caduc: imita Crist, que es féu pobre per nosaltres, i no tenia on reclinar el cap. -Demana-li que et concedeixi, enmig del món, un efectiu deseiximent, sense atenuants. (Forja, 523)

30 de gener

Nosaltres som uns homes del carrer, cristians corrents, immersits en el torrent circulatori de la societat, i el Senyor ens vol sants, apostòlics, justament enmig del nostre treball

professional, és a dir, santificant-nos-hi, santificant-lo i fent que els altres s'hi santifiquin. Convinceu-vos que és en aquest ambient que us espera Déu amb una sol·licitud de Pare, d'Amic; i penseu que amb el vostre quefer professional realitzat amb responsabilitat, a més de sostenir-vos econòmicament, presteu un servei directíssim al desenvolupament de la societat, alleueu també tantes de les càrregues dels altres i manteniu tantes altres obres assistencials -a un nivell local i universal- en favor dels individus i dels pobles menys afavorits.

Comportant-nos amb normalitat - com els nostres iguals- i amb sentit sobrenatural, no fem més que seguir l'exemple de Jesucrist, veritable Déu i veritable Home. Fixeu-vos que tota la seva vida és plena de naturalitat. Passa sis lustres ocult, sense cridar l'atenció, com un treballador més, i el coneixen al poblet com el fill del

fuster. Al llarg de la seva vida pública, tampoc no s'hi veu res que desentoni, per estrany o per excèntric. Es rodejava d'amics, com qualsevol dels seus conciutadans, i no se'n diferenciava en la parença. Talment, que Judes, per a assenyalar-lo, necessita concertar una pista: *aquell que jo besaré, es ell*. No hi havia en Jesús cap indicatiu extravagant. A mi, m'emociona aquesta norma de conducta del nostre Mestre, que passa com un de més entre els homes. (Amics de Déu, nn. 120-121)